

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. ve věci

žalobkyně: **T. V. T.**, narozená dne X
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
adresa pro doručování X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad štolou 936/3, 170 34 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 3. 2022, č. j. OAM-934/ZA-ZA17-HA10-2021,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- I. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo podle ustanovení § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o azylu**“) zastaveno řízení o její žádosti o udělení mezinárodní ochrany z důvodu, že tato žádost byla shledána nepřipustnou podle ustanovení § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

II. Žaloba a její podstatný obsah

2. Žalobkyně v podané žalobě předně uvedla, že byla v předcházejícím řízení zkrácena na svých právech a rozhodnutí žalovaného napadá v celém rozsahu výroku. Dále v zásadě

- obecně namítla porušení ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“) ve spojení s ustanovením § 2 odst. 4 správního řádu, ustanovení § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu ve spojení s ustanovením § 11a odst. 1 zákona o azylu, ustanovení § 25 zákona o azylu, ustanovení § 14a zákona o azylu a ustanovení § 50 odst. 2, 3 a 4 správního řádu ze strany žalovaného.
3. Následně žalobkyně podotkla, že v jejím případě existují skutečnosti, které nebyly předmětem zkoumání v předchozím pravomocně skončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. Sdělila, že o udělení mezinárodní ochrany požádala, neboť se v případě návratu do země původu obává jednání věřitelů, jimž dluží velkou sumu peněz, přičemž své dluhy nemá v současné době jak splatit. V České republice žije u svého bratra, pro kterého rovněž pracuje, a ve Vietnamu nemá žádné bydlení ani zázemí. Obává se o svůj život, pokud by se nyní vrátila a nesplatila svůj dluh. Rovněž žalobkyně uvedla, že tyto skutečnosti uváděla již v předchozím pravomocně skončeném řízení, nicméně i po jeho skončení jí věřitelé stále vyhrožují a její obavy jsou nadále aktuální.
 4. S ohledem na výše uvedené tak dle názoru žalobkyně nebyly v jejím případě dány důvody pro zastavení řízení podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu ve spojení s ustanovením § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, neboť uvedla nové skutečnosti svědčící o tom, že by jí v případě vycestování z území České republiky hrozila vážná újma ve smyslu ustanovení § 14a zákona o azylu. Napadené rozhodnutí proto označila za nezákonné.
 5. Závěrem podané žaloby tak žalobkyně navrhla zdejšímu soudu, aby zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 17. 5. 2022 shrnul obsah žalobkyní podané žaloby, vyjádřil s ní nesouhlas a odkázal na obsah správního spisu.
7. Dále žalovaný v zásadě zopakoval některé své závěry uvedené již v odůvodnění napadeného rozhodnutí týkající se zejména změny situace ve Vietnamu a srovnání důvodů první žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany s důvody její opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Rovněž žalovaný znovu podotkl i to, že neshledal důvody pro opakované posuzování důvodů žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany, neboť žalobkyně neuvedla žádnou novou skutečnost, která by takové posuzování opodstatňovala.
8. Následně žalovaný konstatoval, že pokud žalobkyně chce v České republice nadále pobývat, může si svůj další případný pobyt upravit v souladu s příslušnými právními předpisy, jak již učinila v minulosti. O této skutečnosti přitom podle něj byla v minulosti poučena.
9. Žalovaný také dodal, že výčet důvodů pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu je taxativní, což znamená, že z jiných důvodů nelze azyl udělit, přičemž legalizace pobytu není mezi těmito taxativně vypočtenými důvody obsažena. Azyl je dle jeho názoru naprosto specifickým institutem sloužícím k ochraně osob před porušováním jejich nejzákladnějších lidských práv a nikoliv k legalizaci pobytu v České republice.
10. Rovněž žalovaný uvedl, že při svém postupu neporušil žádná ustanovení zákona o azylu či správního řádu a napadené rozhodnutí tedy není nezákonné. Žalobkyně podle něj ani nebyla zkrácena na svých právech.
11. Na závěr poté žalovaný navrhl zdejšímu soudu, aby podanou žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

IV. Rozhodnutí bez nařízení jednání

12. Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání, jelikož žalovaný výslovně ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že souhlasí s projednáním věci bez nařízení jednání, a žalobkyně k výzvě a poučení soudu podle ustanovení § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) nevyjádřila s takovým projednáním věci svůj nesouhlas. Zdejší soud zároveň za této situace a s ohledem na obsah správního spisu nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.

V. Obsah správního spisu

13. Ze správního spisu zjistil zdejší soud tyto pro řízení podstatné skutečnosti.
14. Žalobkyně podala dne 4. 11. 2021 žádost o udělení mezinárodní ochrany, přičemž následně byla žalovaným vyzvána k poskytnutí údajů k této žádosti. Údaje k podané žádosti poskytla žalobkyně dne 19. 11. 2021, když mimo jiné uvedla, že je narozena dne X ve městě X ve Vietnamské socialistické republice, je státním příslušníkem Vietnamské socialistické republiky, etnické příslušnosti X, dorozumí se vietnamsky, je bez náboženského vyznání, nikdy nebyla členkou žádné politické strany ani nebyla nijak politicky aktivní, je rozvedená a má dvě děti, které žijí ve Vietnamu. Jako poslední místo bydliště ve vlasti uvedla adresu ve městě X. K průběhu cesty do České republiky se následně vyjádřila tak, že dne 1. 7. 2017 cestovala na základě pracovního víza z Vietnamu letecky přes Turecko do Prahy. Poté se do Vietnamu vrátila na začátku roku 2018 a hned zase přiletěla zpět do České republiky. Od té doby je nepřetržitě v České republice. Rovněž vypověděla, že předtím nepobývala ve státech Evropské unie a nemá udělena žádná víza nebo povolení k pobytu v jiných státech. Dále sdělila, že o mezinárodní ochranu již v České republice žádala v roce 2019 s negativním výsledkem. Ohledně svého zdravotního stavu konstatovala, že je zdravá a nemá žádná zdravotní omezení. Ohledně důvodů své žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedla, že žádá ze stejných důvodů jako v předchozím řízení, že zde chce žít legálně, a že se nic nezměnilo.
15. Za účelem posouzení žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany si žalovaný opatřil i písemný materiál označený jako „Vietnam, Přehled údajů o zemi za rok 2020“, který byl překladem materiálu publikovaného v roce 2021 Mezinárodní organizací pro migraci (IOM). V tomto písemném materiálu jsou mimo jiné obsaženy informace o zdravotní péči, trhu práce, bydlení, sociální péči a vzdělávacím systému ve Vietnamu a o jejich dostupnosti pro navrátilce. Dále byl ve správním spisu založen písemný materiál ze dne 22. 4. 2021 označený jako „Vietnam, Informace OAMP – Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, Stav: duben 2021“, ze kterého se mimo jiné podávají informace o politické situaci, ratifikaci mezinárodních smluv o lidských právech a základních svobodách, mučení, trestu smrti, možnosti vycestování a návratu do vlasti, spolupráci s UNHCR, azylovém systému a aktivních vojenských konfliktech. V předmětném dokumentu jsou rovněž konkrétně označeny četné zdroje, ze kterých bylo při jeho přípravě čerpáno.
16. Součástí správního spisu byly též fotokopie podkladů vztahujících se k předchozí žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany podané dne 21. 8. 2019. Z těchto podkladů vyplývá, že žalobkyně v rámci poskytnutí údajů k uvedené předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedla v zásadě obdobné údaje jako v rámci poskytnutí údajů ke své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, o níž bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím. Konkrétně se k otázce na důvody své předchozí žádosti o udělení

mezinárodní ochrany vyjádřila tak, že žádá o azyl, aby získala pobyt v České republice, že je rozvedená, děti jsou dospělé a mají vlastní život, a že chce být v České republice se svým bratrem. Tyto uvedené skutečnosti následně rozvedla v rámci pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany uskutečněného dne 27. 8. 2019. Rozhodnutím ze dne 25. 11. 2019, č. j. OAM-753/ZA-ZA12-HA08-2019 (dále jen „**předchozí rozhodnutí**“), poté žalovaný rozhodl o předchozí žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany tak, že mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu se neuděluje.

17. Před vydáním napadeného rozhodnutí žalovaný umožnil žalobkyni, aby se seznámila s podklady rozhodnutí. Z protokolu o seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 23. 11. 2021 poté vyplývá, že žalobkyně se nechtěla s podklady rozhodnutí seznámit ani se k nim vyjádřit. Rovněž nechtěla navrhnout doplnění podkladů ani uvést další skutečnosti nebo informace, které by měl žalovaný vzít při posouzení její žádosti v úvahu. Zmíněný protokol obsahoval i výčet podkladů rozhodnutí, v němž byl mimo jiné uveden i spisový materiál k předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany sp. zn. OAM-753/ZA-ZA12-2019.
18. Následně tedy žalovaný vydal napadené rozhodnutí, k jehož převzetí byla žalobkyně předvolána. Ta se však k převzetí napadeného rozhodnutí dne 12. 4. 2022 nedostavila, jak vyplývá z úředního záznamu o nedostavení se k převzetí rozhodnutí v řízení o udělení mezinárodní ochrany.

VI. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

19. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je podle ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. vázán, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „**procedurální směrnice**“). Zdejší soud následně po zohlednění skutečností, které vyplynuly z obsahu správního spisu, vycházel při přezkumu napadeného rozhodnutí zejména z následujících ustanovení právních předpisů.
20. Podle ustanovení § 2 odst. 1 písm. f) zákona o azylu *se pro účely tohoto zákona rozumí opakovanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany žádost o udělení mezinárodní ochrany podaná toutéž osobou před nabytím právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany nebo kdykoli po nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany.*
21. Podle ustanovení § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu *je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřijatelnou podle § 11a odst. 1.*
22. Podle ustanovení § 11a odst. 1 zákona o azylu *podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přijatelnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu brozí vážná újma podle § 14a.*

23. Podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.
24. Zdejší soud předně na tomto místě konstatuje, že žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany, o níž bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím, je třeba považovat za opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu výše citovaného ustanovení § 2 odst. 1 písm. f) zákona o azylu, což ostatně nerozpoukaje ani žalobkyně. V souvislosti s podanou žalobou tak zdejší soud považuje za vhodné odkázat na závěry vyjádřené v judikatuře Nejvyššího správního soudu týkající se takových žádostí. Konkrétně v rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65, Nejvyšší správní soud uvedl: „*Institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího řízení. Zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času.*“ A dále: „*Ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu představuje jistý filtr, jehož prostřednictvím je možné propustit do dalšího opakovaného řízení o udělení mezinárodní ochrany již jednou rozhodnutou věc. Jedná se přitom o výjimku, kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté, tzv. res iudicata, resp. v daném případě res administrata.*“ Rovněž Nejvyšší správní soud v rozsudku rozšířeného senátu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, uvedl: „*Odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřijatelnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany proto musí vždy obsahovat zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Správnost těchto závěrů správního orgánu podléhá v plném rozsahu kognici správních soudů v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu o zastavení řízení pro nepřijatelnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.*“
25. V usnesení ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 Azs 57/2017-52, poté Nejvyšší správní soud uvedl: „*Opakovanou žádost o mezinárodní ochranu lze věcně posoudit pouze tehdy, uvedl-li žadatel nové skutečnosti nebo zjištění týkající se důvodů pro udělení azylu nebo důvodů pro udělení doplňkové ochrany, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. Přitom i opakovaná žádost, která formálně neuvádí nové skutečnosti či zjištění pro udělení azylu ani doplňkové ochrany, nemůže být podle názoru rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu považována za žádost shodnou, a tudíž nepřijatelnou, jestliže se od předcházejícího pravomocného rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany zásadním způsobem změnila situace v zemi původu a tato změna by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.*“
26. Citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu tedy směřují k tomu, že institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany by měl být použit pouze v odůvodněných případech. Na druhou stranu správní orgán má i u těchto žádostí povinnost náležitě šetřit jejich relevanci, zejména pak má zjišťovat, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí nové skutečnosti relevantní z hlediska azylu nebo

doplňkové ochrany, které nebyly bez jeho zavinění předmětem zkoumání v rámci řízení o jeho předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany, či zda nedošlo k takové změně situace v zemi původu žadatele, která by mohla odůvodňovat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Pokud žadatel o udělení mezinárodní ochrany takové nové skutečnosti uvádí nebo pokud došlo v zemi původu žadatele k relevantní změně okolností, je správní orgán povinen opakovanou žádost tohoto žadatele meritorně posoudit.

27. Srovnáním důvodů uvedených žalobkyní již v řízení o její předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany s důvody uvedenými v řízení o její opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany se žalovaný v projednávané věci zabýval zejména na stranách 2 a 3 napadeného rozhodnutí. Přitom dospěl dle názoru zdejšího soudu ke správnému závěru, že žalobkyně uvedla v obou těchto řízeních shodné důvody. Obě uvedené žádosti totiž odůvodnila pouze snahou o to žít na území České republiky legálně. Tento uvedený důvod však již byl předmětem zkoumání v řízení o předchozí žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany. Konkrétně se jím žalovaný zabýval na stranách 3 a 4 předchozího rozhodnutí. Nad rámec tohoto důvodu navíc žalobkyně ke své opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany dále podotkla, že žádá ze stejných důvodů jako v předchozím řízení, a že se nic nezměnilo.
28. Co se poté týče žalobkyní v podané žalobě uváděných obav z jednání jejích věřitelů a nedostatečného zázemí v zemi původu, musí zdejší soud konstatovat, že ačkoliv žalobkyně sama v podané žalobě tvrdí, že tyto obavy uváděla již v předchozím pravomocně skončeném řízení, z podkladů založených ve správním spisu nijak nevyplývá, že by uvedené skutečnosti dříve byť jen zmínila. Žalobkyně přitom v podané žalobě podklady založené ve správním spisu žádným způsobem nerozporuje ani zdejšímu soudu nepředkládá nic, čím by své tvrzení podložila. Jelikož tedy žalobkyně tyto obavy žalovanému nijak v průběhu správního řízení nesdělila, nemohl se jimi žalovaný v napadeném rozhodnutí ani zabývat. K tomu zdejší soud dále uvádí, že žalobkyně jistě měla možnost uvedené skutečnosti případně zmínit již dříve, a to jak ve správním řízení o její opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, tak ve správním řízení o její předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Nelze tak uzavřít, že by žalobkyní v podané žalobě uplatněné obavy z jednání jejích věřitelů a nedostatečného zázemí v zemi původu byly novými skutečnostmi relevantními z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, které nebyly bez zavinění žalobkyně předmětem zkoumání v rámci řízení o její předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany. S ohledem na výše uvedené se nadto tvrzení žalobkyně týkající se těchto obav jeví zdejšímu soudu rovněž jako značně nevěrohodná (srov. např. bod 23 usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2021, č. j. 5 Azs 269/2020-43).
29. Již pouze na okraj je v tomto ohledu vhodné podotknout, že za původce újmy by v uvedeném případě bylo třeba považovat právě věřitele žalobkyně, tedy soukromé osoby. Za takové situace se žadatel o udělení mezinárodní ochrany musí v zásadě vždy nejprve obrátit s žádostí o pomoc na orgány v zemi původu, pokud není zjevné, že tyto orgány nejsou schopny nebo ochotny účinnou ochranu poskytnout (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2013, č. j. 5 Azs 11/2012-23, nebo usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2020, č. j. 4 Azs 190/2020-34). Žalobkyně však nijak netvrdila, že by se s žádostí o pomoc na orgány v zemi původu obrátila a neuvedla ani žádné relevantní důvody, proč by jí příslušné orgány v zemi původu vůbec nebyly schopny či ochotny účinnou ochranu poskytnout. K ochraně

- před pronásledováním ze strany svých věřitelů by tak žalobkyně měla využít primárně ochranu poskytovanou příslušnými orgány ve Vietnamu.
30. K obecným námitkám žalobkyně uvedeným v žalobě ohledně porušení jednotlivých zákonných ustanovení poté zdejší soud uvádí, že v postupu žalovaného pochybení neshledal. Rozsah odůvodnění napadeného rozhodnutí je odpovídající jeho výroku, přičemž výklad zákona ze strany žalovaného v těchto ohledech zdejší soud neshledal chybným. Zároveň má zdejší soud za to, že žalovaný zjistil všechny rozhodné okolnosti a vyšel z řádně zjištěného skutkového stavu, když žalobkyni umožnil sdělit veškeré skutečnosti týkající se její žádosti.
31. Nad rámec výše uvedeného se žalovaný rovněž dostatečně vypořádal i s tím, zda nedošlo v zemi původu žalobkyně k takové podstatné změně okolností, která by mohla zakládat opodstatněnost její nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Za tímto účelem si o Vietnamu opatřil dostatečné, relevantní a aktuální informace splňující požadavky judikatury kladené na tyto informace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008-81). Po vyhodnocení shromážděných podkladů žalovaný dospěl k závěru, že k relevantní změně okolností ve Vietnamu nedošlo. I s tímto závěrem žalovaného se zdejší soud ztotožňuje a ostatně ani žalobkyně ohledně změny situace ve Vietnamu nic netvrdila.
32. Zdejší soud tak shrnuje, že správným je závěr žalovaného, že žalobkyně ve své opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvedla žádnou novou skutečnost, která by byla relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, a která zároveň nebyla bez jejího zavinění předmětem zkoumání v rámci řízení o její předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Rovněž správný je i závěr žalovaného o tom, že od doby meritorního posuzování předchozí žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany nedošlo ve Vietnamu k žádné zásadní změně situace, která by mohla zakládat opodstatněnost opakované žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany.
33. S ohledem na shora uvedené proto nezbyvá zdejšímu soudu než uzavřít, že žalovaný se s opakovanou žádostí žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany řádně vypořádal, dostatečně odůvodnil, proč tuto žádost meritorně nepřezkoumal, a postupoval v souladu s právními předpisy, když řízení o této žádosti zastavil podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu, jelikož tato žádost byla shledána nepřipustnou podle ustanovení § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu ve spojení s ustanovením § 11a odst. 1 zákona o azylu.

VII. Závěr a náklady řízení

34. Zdejší soud tak ze všech výše uvedených důvodů dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek v podobě, v jaké byly žalobkyní uplatněny. Zároveň v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž by bylo nutno přihlížet z úřední povinnosti. Podanou žalobu proto zdejší soud zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.
35. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků zdejší soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně ve věci neměla úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 29. března 2023

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D. v. r.
samosoudce